

A KÚRIA
mint felülvizsgálati bíróság
í t é l e t e

Az ügy száma: Mfv.II.10.060/2026/9.

A tanács tagjai: Dr. Hajdu Edit a tanács elnöke
Dr. Mészárosné dr. Szabó Zsuzsanna előadó bíró
Dr. Darákné dr. Nagy Szilvia bíró
Dr. Osztovits András bíró
Dr. Örkényi László bíró

A felperes: felperes
cím1

A felperes képviselője:
Dr. Cselédi Zsolt ügyvéd /Oppenheim Ügyvédi Iroda/
cím2

Az alperes: helység1 Törvényszék
cím3

Az alperes képviselője:
Dr. Balsai István ügyvéd /Balsai Ügyvédi Iroda/
cím4

A per tárgya: illetménykülönbözet megfizetése

A felülvizsgálati kérelmet benyújtó fél: alperes

A másodfokú bíróság neve és a jogerős határozat száma:
Debreceni Ítéltábla Mf.I.50.046/2025/7.

Az elsőfokú bíróság neve és a határozat száma:

Debreceni Törvényszék 13.M.70.022/2025/26.

Rendelkező rész

A Kúria a Debreceni Ítéltábla Mf.I.50.046/2025/7. számú ítéletét hatályában fenntartja.

Kötelezi az alperest, hogy fizessen meg a felperesnek – 15 nap alatt – 160.000 (százhatvanezer) forint felülvizsgálati eljárási költséget.

A felülvizsgálati eljárásban felmerült 321.818 (háromszázhuszonegyezer-nyolcszáztizennyolc) forint felülvizsgálati eljárási illeték az állam terhén marad.

Az ítélet ellen felülvizsgálatnak nincs helye.

Indokolás

A felülvizsgálati eljárás alapjául szolgáló tényállás

[1] A felperest a Magyar Köztársaság elnöke a szám1 számú határozatával bíróvá nevezte ki a 2012. január 1-től 2014. december 31-ig terjedő határozott, majd a szám2 számú határozatával 2015. január 1-től határozatlan időtartamra. Beosztási helye 2012. január 1-je és 2024. december 31-e között a helység1 Járásbíróság volt.

[2] Az alperes elnöke a felperest a helység1 Járásbíróságról a helység1 Törvényszékre rendelte ki 2018. május 10-től kezdődően elsőfokú büntetőügyek intézésére. Második alkalommal 2019. március 11. napjáig, majd azt többször meghosszabbította 2020. január 1-től 2020. december 31-ig, 2021. január 1-től 2021. december 31-ig, 2022. január 1-től 2022. december 31-ig, 2023. január 1-től 2023. december 31-ig, majd 2024. január 1-től 2024. december 31-ig. A kirendeléshez és annak évenkénti meghosszabbításaihoz a felperes minden alkalommal hozzájárult.

[3] 2021. december 1-je és 2024. december 31-e között a felperes ítélkezési tevékenységét a törvényszéken folytatta, azonban beosztási pótlékkülönbözetet nem kapott, illetményét az eredeti járásbírói beosztására figyelemmel folyósították a bírák jogállásáról és javadalmazásáról szóló 2011. évi CLXII. törvény (továbbiakban: Bjt.) 173. § (2) bekezdés a) pontja alapján megállapított mértékű pótlékkal együtt.

[4] A felperes részére az Országos Bírói Tanács szám3 OBT határozattal 2023. július 15-ei hatállyal címzetes törvényszéki címet adományozott.

A felperes keresete és az alperes ellenkérelme

[5] A felperes keresetében a 2021. december 1. és 2024. december 31. közötti időszakra a törvényszéki beosztási pótlék és a járásbírói beosztási pótlék különbözete címén mindösszesen 3.218.176 forint és annak kamata megfizetésére kérte az alperest kötelezni. Elsődlegesen bérdiszkriminációra, illetve ezt meghaladóan a Bjt. 35. § (4) bekezdésére, 135. §-ára, 168. §-ára, 163. § (2) bekezdésére és 222. §-ára hivatkozott. Azt adta elő, hogy összességében több mint hat éve folytat folyamatosan törvényszéken ítélkezési tevékenységet kirendeléssel, évente egy-egy éves időtartamra való meghosszabbítással. Annak ellenére, hogy törvényszékre beosztott kollégáival egyenlő értékű munkát végez a beosztási pótlékát nem a törvényszéki bírásokra irányadó 40 %-ban határozták meg.

[6] Az alperes ellenkérelmében a kereset elutasítását kérte.

Az első- és a másodfokú bíróság ítélet

[7] A Debreceni Törvényszék 13.M.70.022/2025/26. számú ítéletével kötelezte az alperest, hogy fizessen a felperesnek illetménykülönbözlet címén 3.218.176 forintot és ezen tőkeösszegeből 101.546 forint után 2022. január 10-től a kifizetésig járó, 1.359.984 forint után 2023. augusztus 10-től a kifizetésig járó, 1.076.654 forint után 2024. február 10-től a kifizetésig járó, továbbá 679.992 forint után 2024. augusztus 10-től a kifizetésig járó a késedelemmel érintett naptári félév első napján érvényes jegybanki alapkamattal megegyező mértékű kamatot, valamint 160.909 forint és a 43.445 forint áfa költséget. Megállapította, hogy az eljárás során meg nem fizetett 193.091 forint illeték az állam terhén marad.

[8] Az elsőfokú bíróság ítéletében hivatkozott az EUSZ 2. cikkére, az Alaptörvény XV. cikkének (2) bekezdésére, a Bjt. 222. § (1) bekezdése folytán alkalmazandó a munka törvénykönyvéről szóló 2012. évi I. törvény (továbbiakban: Mt.) 12. § (1)-(3) bekezdésében foglaltakra, illetve felhívta az egyenlő bánásmódról és esélyegyenlőség előmozdításáról szóló 2003. évi CXXV. törvény (Ebktv.) 2. §-ában foglalt előírásokat.

[9] Érvelése szerint az alperes alap nélkül kontra legen hivatkozott arra, hogy a Bjt. olyan speciális és kógens illetményegállapítási rendszert alkalmaz, amely kizárná az Mt. 12. §-ában rögzített, a bíró ítélkezési tevékenységével összefüggő díjazással kapcsolatban az egyenlő bánásmód követelménye megtartásának szükségességét.

[10] Az elsőfokú bíróság szerint az alperes tévesen hivatkozott a 4/2014. (I. 30.) AB határozatra. Ebben a döntésében ugyanis az Alkotmánybíróság azt állapította meg, hogy a Kúria az alkotmányjogi panasszal támadott ítéleteiben kiüresítette a Bjt. 118. § (1) bekezdésében foglalt főszabályt, amikor elsődlegesen azt vizsgálta, hogy a Bjt. 118. § (2) bekezdése alapján a felfüggesztés tényétől függetlenül az adott időszakra megilleti-e az indítványozót az illetménye. Kizárólag ezzel összefüggésben mondta ki az Alkotmánybíróság, hogy az Mt.-re utalással nem lehet mellőzni a Bjt. ezen speciális rendelkezését, az ezzel ellentétes jogértelmezésével pedig a Kúria a határozataiban korlátozta a bírói függetlenséget. Jelen perrel érintett tényállás azonban nem ilyen.

[11] Az elsőfokú bíróság rögzítette: „egyenlő értékű munkáért egyenlő bér” elvét az egyenlő bánásmód követelményrendszerén belül lehet értelmezni (4/2017. (XI. 28.) KMK vélemény 2. pont).

[12] A foglalkoztatás és a munkavégzés során alkalmazott egyenlő bánásmód általános kereteinek létrehozásáról szóló, a Tanács 2000. november 27-ei 2000/78/EK irányelvének (továbbiakban: Irányelv) 1. cikke szerint ennek az Irányelvnek a célja a valláson, meggyőződésen, fogyatékonyságon, életkoron vagy szexuális irányultságon alapuló foglalkoztatás és munkavégzés során alkalmazott hátrányos megkülönböztetés elleni küzdelem általános kereteinek a meghatározása az egyenlő bánásmód elvének a tagállamokban történő megvalósítására tekintettel.

[13] Az Irányelv a foglalkoztatás során alkalmazandó egyenlő bánásmód elvét rögzítő szabályait a magyar jogalkotó az Mt. és az Ebktv. rendelkezéseiben implementálta, ezért ezen szabályok az Európai Unió Alapjogi Chartája 51. cikkének (1) bekezdése értelmében az uniós jog végrehajtásának minősülnek, a perben tehát részben (az életkorra mint védendő tulajdonságra történt hivatkozás, illetve valószínűsítés vonatkozásában) uniós jogot kellett alkalmazni. Tekintettel arra, hogy az Mt. bérdiszkrimináció tilalmára vonatkozó rendelkezései az uniós jog alkalmazási körébe tartoznak, az Irányelvet hajtják végre, ezért az Alapjogi Charta által biztosított alapvető jogokat tiszteletben kell tartani, az uniós jog alkalmazhatósága magában foglalja az Alapjogi Charta által biztosított alapvető jogok alkalmazhatóságát.

[14] Az Alapjogi Charta 21. cikkének (1) bekezdése pedig kimondja, hogy tilos minden megkülönböztetés, így különösen a nem, faj, szín, etnikai vagy társadalmi származás, genetikai tulajdonság, nyelv, vallás vagy meggyőződés, politikai vagy más vélemény nemzeti kisebbséghez tartozás, vagyoni helyzet, születés, fogyatékonyság, kor vagy szexuális irányultság alapján történő megkülönböztetés.

[15] Az Ebktv. 8. § o) és r) pontjai szerint közvetlen hátrányos megkülönböztetésnek minősül az olyan rendelkezés, amelynek eredményeként egy személy vagy csoport valós vagy vélt életkora, foglalkoztatási jogviszonyának vagy munkavégzésre irányuló egyéb jogviszonyának részmunkaidős jellege, illetve határozott időtartama miatt részesül kedvezőtlenebb bánásmódban, mint amelyben más, összehasonlítható helyzetben lévő személy vagy csoport részesül, részesült vagy részesülne. A felperes jogi érvelése a védendő tulajdonságok közül az életkorával és a kirendelése alatti határozott idejű foglalkoztatásával függött össze, ezért valószínűsítési kötelezettsége (Ebktv. 19. § (1) bekezdés) ezen két tulajdonságára vonatkozott.

[16] Az Ebktv. 8. § r) pontja szerinti védendő tulajdonság nem jelenik meg az uniós jogban. A felperesnek – a határozatlan idejű bírói szolgálati viszonyától függetlenül – a kirendelése idejére akként értelmezendő a foglalkoztatási jogviszonya, hogy az határozott időtartamra szól (egy-egy évre), és ezzel összefüggésben részesült kedvezőtlenebb bánásmódban, mint a törvényszékre határozatlan időre beosztott bíró kollégái.

[17] Az Ebktv. 21. § f) pontja rögzíti, hogy az egyenlő bánásmód követelményének sérelmét jelenti különösen, ha a munkáltató a munkavállalóval szemben közvetlen vagy közvetett hátrányos megkülönböztetést alkalmaz. Az egyenlő bánásmód megsértése esetén érvényesülő kimentéses bizonyítás alapján a munkáltatónak kell igazolnia, hogy hiányzik az okozati összefüggés a hátrány és a védett tulajdonság között. A foglalkoztatással összefüggő diszkriminációra történő hivatkozás esetén az Ebktv. 7. § (2) bekezdésének első mondatában foglalt, eltérést biztosító rendelkezésre figyelemmel az Ebktv. 22. §-át kell a kimentés tekintetében alkalmazni.

[18] Az alperes a bérdiszkriminációval összefüggésben – a felperes előadását és az általa valószínűsített tényeket utóbb nem vitatva – az Ebktv. 19. § (2) bekezdés b) pontjára hivatkozással a kimentés körében kizárólag arra utalt, hogy a felperes díjazásával kapcsolatban az egyenlő bánásmód követelményét a Bjt. a kógens illetménymegállapítási rendszere miatt nem volt köteles megtartani.

[19] Az elsőfokú bíróság utalt a Bjt. 26. § (1) bekezdésére, 35. § (4) bekezdésére mint az Alaptörvény 26. cikk (1) bekezdésének részbeni leképezésére, a Bjt. 173. § (1) (2) bekezdésére, 31. § (1) (2) bekezdésére. Kifejtette, hogy a kirendelt bírónak a kirendelés tartama alatt a kirendelés helye szerinti bíróság nevében történő eljárása a rá kiosztott ügyben alappal nem kifogásolható, az a tisztességes eljárás követelményét nem sérti. Mindebből, továbbá a Bjt. 26. § (1) bekezdéséből, 31. § (1) bekezdéséből és 173. § (1) (2) bekezdéséből nem következik, hogy a felperes kirendelt járásbíróként a magasabb beosztással és ezáltal magasabb felelősséggel járó kizárólagos törvényszéki szinten történő ítélkezésének az idejére ne lenne jogosult a beosztási helye, a járásbírói szint és a tényleges munkavégzés helye, a törvényszéki szint közötti beosztási pótlékkülönbözetre.

[20] Munkajogi értelemben a Bjt. szerinti kirendelés a bíró beosztásától eltérő ideiglenes és határozott ideig tartó, adott esetben az eredeti ítélkezési tevékenységétől teljesen eltérő munkavégzésre történő kijelölés, a Bjt. fogalmát használva tulajdonképpen átmeneti jellegű beosztás. A felperes vonatkozásában munkáltatói jogkört gyakorló elnök a Bjt. 26. § (1) bekezdése szerint jogosult a törvényszékre történő beosztásra, míg a Bjt. 31. § (1) bekezdése alapján jogosult a járásbírói szintre történő kirendelésre. Ezen két szabály megfelelő és együttes értelmezése alapján pedig alappal vonható le az a következtetés, hogy a munkáltatói jogkört gyakorló törvényszéki elnök a kirendelt járásbíróval magával a kirendelés tényével lényegében ideiglenesen beosztja a törvényszékre.

[21] Ebből következően és arra is tekintettel, hogy a Bjt. 32. § (2) bekezdése szerint a kirendelésnél a bíró méltányos érdekét figyelembe kell venni, a Bjt. 173. §-ában rögzített beosztási pótlékok sávós mértékét a kirendelt bíró esetén akként kell értelmezni, hogy a magasabb ítélkezési szintre történő kirendelés idejére a teljes mértékben a felsőbb bírósági szinthez tartozó feladatokat ellátó bíró az eredeti beosztására és a magasabb bírói beosztására irányadó pótlékok különbségére jogosult a tényleges feladatellátás idejére. Kizárólag ez az értelmezés felel meg az Alaptörvény 28. cikkében megfogalmazott erkölcsös és gazdaságos célnak, valamint a józan ész szempontjának.

[22] Az eredeti ítélkezési tevékenységének megtartása nélkül magasabb bírói feladatok ellátására kirendelt felperes nem vitásan többletfeladatokat látott el az eredeti beosztásától eltérően, amelyért munkajogi értelemben mindenképpen további, a törvényszéki bírókéval azonos mértékű díjazás jár figyelemmel az „egyenlő értékű munkáért egyenlő bér” alapelvére.

[23] Az alperes kimentést tartalmazó érvelése nem fogadható el, a Bjt. ugyanis nem tartalmaz olyan jellegű speciális rendelkezéseket, amelyek kizsorítanák az Mt. 12. §-ában foglalt alapelvi szintű szabályok megfelelő alkalmazását. Következésképpen alapos az egyenlő bánásmód megsértésére alapított kereset.

[24] Az alperes fellebbezése folytán eljáró Debreceni Ítéltábla Mf.I.50.046/2025/7. számú ítéletével az elsőfokú bíróság ítéletét helybenhagyta. Kötelezte az alperest, hogy fizessen a felperesnek másodfokú perköltséget, és kimondta, hogy a fellebbezési eljárási illeték az állam terhén marad.

[25] A másodfokú bíróság utalt a Bjt. 222. § (1) bekezdésére, amely a bírák szolgálati viszonyára az e törvényben nem szabályozott kérdésekben kifejezetten alkalmazni rendeli többek között az Mt. 12. §-át, ami előírja az egyenlő bánásmód követelményének

megtartását a munka díjazásával kapcsolatban. Alaptalan ezért az alperes fellebbezésében is megismételt hivatkozása, hogy az Mt. 12. §-ában foglaltakat megelőzik a Bjt. illetményre vonatkozó kógens szabályai, ezért az nem alkalmazható, és emiatt nem vizsgálható az egyenlő bánásmód követelményének megtartása a bíró ítélkezési tevékenységével összefüggő díjazással kapcsolatban.

[26] Az alperes fellebbezésében megismételte téves hivatkozását a 4/2014. (IV. 30.) AB határozatra, amellyel összefüggésben a másodfokú bíróság teljes körben egyetértett az elsőfokú bíróság ítéletében kifejtettekkel.

[27] A másodfokú bíróság szerint megalapozottan állapította meg az elsőfokú bíróság az Ebkt. 8. § r) pontjával összefüggésben, hogy a felperesnek a határozatlan idejű bírói szolgálati viszonyától függetlenül a kirendelése idejére a foglalkoztatási jogviszonya akként értelmezendő, hogy az határozott időtartamra szólt (egy-egy évre), és ezzel összefüggésben részesült kedvezőtlenebb bánásmódban, mint a törvényszékre határozatlan időre beosztott bírók. A Bjt. 173. § (1) (2) bekezdéséből nem vonható le olyan következtetés, hogy a törvényszéki szinten történő ítélkezése ideje alatt nem jogosult a járásbíró a magasabb beosztási pótléokra.

[28] A felperes vonatkozásában munkálatói jogkört gyakorló törvényszéki elnök a Bjt. 26. § (1) bekezdése szerint jogosult a törvényszékre történő beosztásra, míg a Bjt. 31. § (1) bekezdése alapján jogosult a járásbírósról a törvényszékre történő kirendelésre. Ezen két szabály együttes értelmezése alapján kimondható, hogy a munkálatói jogkört gyakorló törvényszéki elnök a kirendelt járásbíróval magával a kirendelés tényével lényegében ideiglenesen beosztja a törvényszékre. Emiatt, és a Bjt. 32. § (2) bekezdésére is figyelemmel a Bjt. 173. §-át a kirendelt bíró esetén úgy kell értelmezni, hogy a magasabb ítélkezési szintre történő kirendelés idejére a kizárólag a felsőbb bírósági szinthez tartozó feladatokat ellátó bíró jogosult az eredeti beosztására és a magasabb bírói beosztásra irányuló pótlékok különbözetére a tényleges feladatellátás idejére, ez felel meg ugyanis a Bjt. 35. § (4) bekezdése szerinti a felelősség súlyának megfelelő javadalmazásnak.

[29] Önmagában abból a körülményből, hogy a Bjt. a kirendeléssel összefüggésben eltérő illetményre (pótléokra) vonatkozó szabályt nem tartalmaz, még nem következik annak kizártsága. A felperest úgy rendelték ki évről-évre, több éven keresztül magasabb bírói feladatok ellátására, hogy nem tartotta meg az eredeti ítélkezési tevékenységét, azaz vitán felül többletfeladatokat látott el az eredeti beosztásához képest. Ezért mindenképpen további díjazás illeti meg, ami az ő esetében a törvényszéki bírókéval azonos beosztási pótlék, figyelemmel az „egyenlő értékű munkáért egyenlő bér” alapelvére.

[30] Az alperes azzal, hogy a járásbírói és törvényszéki beosztási pótlékkülönbözetet nem fizette meg a felperesnek a kirendelés tartamára, megsértette az egyenlő bánásmód követelményét, amiért megalapozottan kötelezte őt a beosztási pótlékok különbözetének megfizetésére az elsőfokú bíróság. Ezzel az álláspontjával nem egy értelmű értelmezési mozgásteret nem engedő jogszabályi előírással ellentétes döntést hozott, azzal nem is egészített ki jogszabályi előírásokat - ahogy a jogalkalmazása során a jogszabályok szövegét nem azok céljával és az Alaptörvénnyel ellentétesen értelmezte - az elsőfokú bíróság, hanem éppen az Alaptörvény 28. cikkében megfogalmazott szempontokat érvényesítette.

Az alperes felülvizsgálati kérelme és a felperes ellenkérelme

[31] Az alperes felülvizsgálati kérelmében a jogerős ítélet hatályon kívül helyezését, az elsőfokú bíróság ítéletének megváltoztatását és a felperes keresetének elutasítását kérte.

[32] Az alperes álláspontja szerint a jogerős ítélet sérti a Bjt. 26. §-át, 31. §-át, 168. §-át és 173. § (2) bekezdését, továbbá az Ebktv. 8. § r) pontját és az Mt. 12. § (1)-(3) bekezdéseit.

[33] A másodfokú bíróság álláspontja szerint megalapozottan állapította meg az elsőfokú bíróság az Ebktv. 8. § r) pontjával összefüggésben, hogy a felperesnek a határozatlan idejű bírói szolgálati viszonyától függetlenül a kirendelése idejére a foglalkoztatási jogviszonya akként értelmezendő, hogy az határozott időtartamra szól (egy-egy évre), és ezzel összefüggésben részesült kedvezőtlenebb bánásmódban, mint a törvényszékre határozatlan időre beosztott bíró kollégái. Ezen érvelés azonban sérti a Bjt. 26. § (3) bekezdését, amely szerint a bíró beosztása a határozott idejű első kinevezés, valamint a Bjt. 25. § (2) bekezdésében meghatározott eset kivételével határozatlan időre szól.

[34] A Bjt. beosztásra (26. §), valamint kirendelésre (31. §) vonatkozó rendelkezései nem értelmezhetők akként, hogy a kirendeléssel a foglalkoztatási jogviszony megváltozik, azaz határozott időtartamúvá alakul át. Ezáltal az egyenlő bánásmód megsértésére való utalás minden jogi alapot nélkülöz, mivel a kirendelés idejére a foglalkoztatási jogviszony nem határozott időtartamra szól, így az egyenlő bánásmód megsértése ezen az alapon nem következhet be.

[35] A másodfokú bíróság ítélete szerint munkajogi értelemben a kirendelés „átmeneti jellegű beosztás”, a törvényszék elnöke a kirendelt járásbírói bírót a kirendelés tényével lényegében ideiglenesen beosztja a törvényszékre. Alperes álláspontja szerint ez az érvelés nem egyeztethető össze a Bjt. 26. § (1) (2) bekezdésével, ugyanis a beosztás az első kinevezéskor, illetve bírói álláshely betöltésekor merül fel, a beosztásról írásban kell rendelkezni ezen esetekben. A két jogintézmény eltérő jellege miatt a kirendelés nem tekinthető olyan esetnek, amely a Bjt. 26. §-a szerinti beosztást indokolja.

[36] Az egyenlő bánásmód megsértésének megállapítása a határozott idejű jogviszony jellege alapján jogszabálysértő, így a jogerős ítéletnek az Mt. 12. § (1)-(3) bekezdés alkalmazására, „az egyenlő értékű munkáért egyenlő bér” elvére, valamint az Ebktv. 8. § r) pontjának megsértésére történő hivatkozás is alaptalan. Jelen esetben nem lehet szó kirendelés esetén átmeneti jellegű ideiglenes beosztásról, valamint a kirendeléssel nem valósul meg határozott idejű foglalkoztatási jogviszony.

[37] Az alperes érvelése szerint az egyenlő bánásmód követelményének megtartásával összefüggésben nem a felperes által megjelölt védett tulajdonságnak volt jelentősége a felperes illetményének megállapítása során. A felperes nem ezen tulajdonsága alapján nem részesült az általa igényelt összegű illetményben, hanem azért, mert a felperes járásbírói bíróként törvényszékre kirendelt bíró volt szemben a helységi Törvényszékre beosztott bírókkal, így ő kizárólag járásbírói pótléokra volt jogosult.

[38] Alperes szerint a bíróságok a Bjt. 173. § (1) (2) bekezdését tévesen értelmezték. A közszférában, így a Bjt. alapján a bírák esetében is, az illetmény meghatározására kógens rendelkezések vonatkoznak, azoktól eltérni nem lehet, és ilyen eltérő jogszabályhelyre sem az elsőfokú, sem a jogerős ítélet nem hivatkozott.

[39] A Bjt. 168. §-a, 176. § (1) (2) bekezdése határozza meg azt, hogy a bíró részére milyen összegű illetmény állapítható meg. Ez a bíró beosztásához igazodik, így a bírót alapilletmény és a beosztása szerinti illetménypótlék illeti meg. Ezen túlmenően a Bjt. 173.-175. §-ai rendelkeznek a cím adományozásával járó címpótlékok mértékéről, továbbá a vezetői pótlék szabályait a Bjt. 176.-177. §-ai tartalmazzák, valamint a Bjt. rendelkezik az idegennyelvismereti pótlékról, a kiegészítő pótlékról és a képzettségi pótlékról.

[40] A kirendelt bíró beosztása nem változik, így az illetménye az eredeti beosztása szerint alakul kirendelés esetén is, így a jogerős ítéletében kifejtett jogértelmezés sérti a Bjt. 168. §-át és 173. § (2) bekezdés a) pontját.

[41] Alperes álláspontja szerint – összhangban az Alaptörvény 28. cikkében foglaltakkal – a jogalkotó hatáskörébe tartozik a közszférában foglalkoztatottak illetménymegállapítási feltételeinek, az illetmény összetevőinek meghatározása.

[42] Egyéb jogállási törvény is szabályozza a kirendelés intézményét, például a kormányzati igazgatásról szóló 2018. évi CXXV. törvény 99.-100. §-ai és a 277. §-a, amely rendelkezések között kifejezetten szerepel, hogy a kirendelés időtartamára a kormánytisztviselő a kinevezésben foglalt illetményre jogosult. A közszolgálati tisztviselőkről szóló 2011. évi CXCV. törvény 51. §-ában szerepel a kirendelés mint a kinevezéstől eltérő ideiglenes foglalkoztatás egy formája. A törvény 53. § (3) bekezdésében kifejezetten rendelkezik arról, hogy a kirendelés időtartama alatt a kormánytisztviselő a kirendelés időpontjában érvényes illetményére jogosult, de ha a kirendelés helye szerinti államigazgatási szervnél kedvezőbb illetményre jogosult, akkor illetményét ennek megfelelően kell megállapítani. Minderre figyelemmel kirendelés esetén akkor szükséges az illetmény eltérő megállapítása, ha a jogszabály erre vonatkozóan kifejezett rendelkezést tartalmaz.

[43] A Bjt. 173. §-ának nyelvtani értelmezése szerint a beosztási pótlék járásbírói bírónál egyértelműen 20 %, azaz e szakaszban meghatározottak szerint a beosztási pótlék az adott bíró beosztásához igazodik. A felperes a kirendelés folytán is járásbírói bírónak minősül abban az esetben is, ha a törvényszékre rendelik ki, ettől eltérő mértékű pótlékot a munkáltató nem állapíthat meg jogszabályi felhatalmazás hiányában.

[44] A Bjt. kifejezett rendelkezésének hiányában járásbírói bíróságról törvényszékre történő kirendelés esetén a kirendelés helye szerinti beosztási pótlék megállapítására a munkáltatói jogkör gyakorlójának nincs jogszabályi lehetősége, a Bjt.-ben nem nevesített jogcímen kifizetés nem eszközölhető.

[45] Az alperes felülvizsgálati kérelmében hivatkozott az Alaptörvény 25. cikk (8) bekezdésére, valamint az Alkotmánybíróság 33/2012. (VII. 17.) AB határozatában foglaltakra.

[46] Az Alkotmánybíróság a 4/2014. (I. 30.) AB határozatában a Bjt. kiemelkedő szerepét szem előtt tartva rámutatott arra, hogy a Bjt. és az Mt. relációjában az Mt. csupán kiegészítő, kiegészítő szabályokat tartalmaz, és annak nem lehet olyan értelmet tulajdonítani, amely alapján a Bjt.-ben megállapított főszabály kiüresedik. Vagyis az Mt.-re utalással nem lehet kiüresíteni a Bjt.-ben foglaltakat, nem lehet olyan döntést hozni, amely mellőzi a Bjt. konkrét rendelkezését.

[47] A Bjt. 222. § (1) bekezdése meghatározza, hogy az Mt. mely szakaszait kell alkalmazni abban az esetben, ha a Bjt. a bírók szolgálati viszonyára valamely kérdést nem szabályoz, ebből pedig nem következik, hogy az Mt. más rendelkezései is alkalmazhatóak lennének a bírói szolgálati jogviszony megítélésére. Az ezzel ellentétes értelmezés teljes mértékben kívül esne a Bjt. és az Mt. Alkotmánybíróság által kijelölt értelmezési tartományán.

[48] A felperes hatályosan előterjesztett felülvizsgálati ellenkérelme a jogerős ítélet hatályában való fenntartására, az alperes perköltségben való marasztalására irányult.

[49] A felperes előjáróban kifejtette, hogy a Pp. 2026. január 1-től hatályos, a jelen ügyben alkalmazandó szabályai szerint helybenhagyó jogerős ítélettel szemben reformatórius jogkör nem gyakorolható. A Pp. 424. § (3a) bekezdésében foglalt speciális rendelkezés értelmében a másodfokú, helybenhagyó jogerős ítélettel szemben folyamatban lévő

felülvizsgálati eljárás eredményeként csakis hatályon kívül helyező és az első vagy a másodfokú bíróságot új eljárásra utasító végzés születet. Alperes felülvizsgálati kérelme azonban nem erre, hanem a jogerős ítélet hatályon kívül helyezésére és a jogszabályoknak megfelelő új határozat meghozatalára irányulhat.

[50] A felperes további érvelése szerint a bírák javadalmazására vonatkozó szabályokat a Bjt. saját alapelveivel és az Mt. e körben alkalmazandó rendelkezéseivel összhangban kell értelmezni. A bírák javadalmazásának többek között a bírói függetlenség (Bjt. 35. § (4) bekezdés) követelményeinek és „az egyenlő munkáért egyenlő bér” elvének (Bjt. 222. §-án keresztül alkalmazandó Mt. 12. § (3) bekezdés) egyaránt meg kell felelnie.

[51] A felperes kirendelése mindig egy-egy évre szólt, vagyis a kirendeléssel érintett szolgálati jogviszony tulajdonképpen határozott időre jött létre. A felperest e határozott idejű kirendelésére tekintettel érte hátrány a vele összehasonlítható helyzetben lévő törvényszékre határozatlan időre beosztott bírókhöz képest.

[52] A Bjt. 173. §-ának kizárólag úgy adható alkotmányos, a bírói függetlenséget oltalmazó értelmezés, ha a Kúria a bérpótlék fizetési kötelezettség szempontjából „törvényszéki bírónak” tekinti azokat a törvényszékre kirendelt bírókat is, akik ítélkezési tevékenységüket de facto a törvényszéken végzik, és törvényszéki kollégáikkal azonos munkát végeznek.

A Kúria döntése és jogi indokai

[53] A felülvizsgálati kérelem nem megalapozott.

[54] A felülvizsgálat a megelőző eljáráshoz kapcsolódó rendkívüli, korlátozottan igénybe vehető perorvoslat, amelynek kizárólag jogszabálysértésre hivatkozásra alapítottan van helye. A felülvizsgálat funkciója a kérelmet előterjesztő fél által állított jogsérelem elbírálása és megalapozottsága esetén annak orvoslása. A Kúria kizárólag azt bírálhatja el, hogy a felülvizsgálati kérelemben előadott okból a megjelölt jogszabályokat megsértette-e jogerős ítélet. Ennek figyelembevételével a Pp. 423. § (1) bekezdése alapján a felülvizsgálati kérelem keretei között, az abban konkrétan megjelölt jogszabályhelyek tekintetében volt vizsgálható a jogerős ítélet jogszabálysértő volta.

[55] A felülvizsgálati kérelem kötelező tartalmi elemei a megsértettként megjelölt jogszabályhely feltüntetése és a jogszabálysértés megvalósulását alátámasztó jogi érvelés (Pp. 413. § (1) bekezdés b) pont). A megsértett jogszabályhelyet pontosan meg kell jelölni, és az arra vonatkozó jogi érvelésben szöveges formában is megfogalmazni a jogerős ítélet által sérelmezett, és a rendkívüli perorvoslatot megalapozó fogyatékoságát.

[56] A másodfokú bíróság helytállóan rögzítette ítélete [74] bekezdésében, hogy a fellebbezés tükrében abban a jogkérdésben kellett állást foglalnia, hogy a Bjt.-nek az illetmény összetételére és a beosztási pótlékre vonatkozó szabályai olyan kógens rendelkezések-e, amelyek nem teszik lehetővé az egyenlő bánásmódra és a bérdiszkriminációra történő hivatkozást, ezáltal megelőzik az Mt. vonatkozó rendelkezéseit.

[57] Az alperes felülvizsgálati kérelmében is a bérdiszkrimináció alóli kimentésként a Bjt. 222. § (1) bekezdésének téves értelmezését állította, mert szerinte nem volt köteles az egyenlő bánásmód követelményét megtartani (Mt. 12. §) a Bjt. kógens illetmény-megállapítási rendszere miatt. A másodfokú bíróság ítéletének [75] bekezdésében helytállóan rögzítette: a hivatkozott jogszabályhely a bírák szolgálati viszonyára a Bjt.-ben nem

szabályozott kérdésekben kifejezetten alkalmazni rendeli többek között az Mt. 12. §-át, ami előírja az egyenlő bánásmód követelményének megtartását. A Bjt. nem tartalmaz az egyenlő bánásmód követelményének megtartására vonatkozóan előírást sem a bevezető rendelkezések között, sem máshol, ezért az Mt. 12. § alkalmazása az alperes érvelésével ellentétben nem volt kizárt a bíró szolgálati viszonyára, így munkájának díjazásával kapcsolatban sem. Az Alkotmánybíróság is így értelmezte a Bjt. 222 § (1) bekezdését, és a bírák díjazásával összefüggésben is alkalmazhatónak találta az Mt. 12 §-át a 3535/ 2021.(XII.22.) AB határozatában. Ezért az alperes más jogállási törvényekre történő azon hivatkozása, miszerint azok a kirendelés esetére az annak helye szerinti szervnél kedvezőbb illetményre való jogosultságról kifejezetten rendelkeznek, szemben Bjt.-vel, ebből következően a Bjt. kógens illetményrendszere folytán sem alkalmazható a bíró kirendelésekor eltérő illetménymegállapítás, nem alapos.

[58] Az alperes által hivatkozott 33/2012. (VII.17.) AB határozat [84] bekezdése szerint a Bjt. a bírói szolgálati jogviszony szabályozásában hivatott biztosítani a befolyásmentes ítélkezéshez szükséges státuszbeli szabadságot, a Bjt. 222. § (1) bekezdése pedig biztosítja az Mt. 12. § alkalmazhatóságát, ezért téves alperes álláspontja az Alkotmánybíróság 4/2014. (I. 30.) AB határozata értelmezése körében. Ezen döntés szerint a Kúria az alkotmányjogi panasszal támadott ítéleteiben kiüresítette a Bjt. 118. § (1) bekezdésébe foglalt főszabályt, amikor elsődlegesen azt vizsgálta, hogy ezen paragrafus (2) bekezdése alapján a felfüggesztés tényétől függetlenül az adott időszakra megilleti-e az indítványozót az illetmény. Kizárólag ezzel összefüggésben mondta ki az Alkotmánybíróság, hogy az Mt.-re utalással nem lehet mellőzni a Bjt. ezen speciális rendelkezését, ellentétes jogértelmezés miatt pedig a Kúria a határozataiban a bírói függetlenséget korlátozta. Jelen perbeli tényállás azonban ettől lényegesen eltérő, mivel a beosztási pótléokra vonatkozó Bjt. 173 §-át kellett a bíró kirendelésének esetére erre vonatkozó kifejezett rendelkezés hiányában értelmezni.

[59] Az elsőfokú bíróság ítéletében helyesen rögzítette, hogy az alperes a perfelvételi tárgyaláson nem vitatta a felperes megjelölt védendő tulajdonságait, sem azt, hogy azok összefüggenek a bírói szolgálati viszonyával. Azt sem tette vita tárgyává, hogy a felperes a perrel érintett időszakban járásbíróként a törvényszéken végezte ítélkezési tevékenységét, vagyis az oda beosztott bírókkal volt összehasonlítható helyzetben (13.M.70.022/2025/25. sorszámú jegyzőkönyv). Mindezeket az alperes fellebbezési érvelésében nem támadta, így a másodfokú bíróság az elsőfokú bírósággal egyetértve rögzítette annak az Ebktv. 8. § r) pontjával kapcsolatos megállapításait ítélete [77] bekezdésében. A másodfokú eljárásban tehát nem volt vitatott, hogy a felperes valószínűsítette védendő tulajdonságát és azt a tényt is, hogy a bérezés terén hátrány érte a vele összehasonlítható helyzetben lévő törvényszékre határozatlan időre beosztott bírókhoz képest. A felülvizsgálati kérelemben a védendő tulajdonság (határozott idejű foglalkoztatás) hiányával kapcsolatosan kifejtettek ezért már nem voltak jelen felülvizsgálati eljárásban értékelhetőek.

[60] A Kúriának tehát abból kellett kiindulnia, hogy a felperesnek a határozatlan idejű bírói szolgálati viszonyától függetlenül a kirendelése idejére a foglalkoztatási jogviszonya akként értékelhető, hogy az határozott időtartamra szólt, mivel évenként hosszabbították, tehát védett tulajdonsággal rendelkezett (Ebktv. 8.§ r) pont). Azt, hogy nem ezzel összefüggésben történt a kedvezőtlenebb bánásmód a bérezés terén a törvényszékre határozatlan időre beosztott bírókhoz képest, az alperesnek kellett bizonyítania (Ebktv. 19. § (2) bekezdés b) pont, 22. § (1) bekezdés a) pont.).

[61] A bíró szolgálati jogviszonyára, így bérezése terén a hátrányos megkülönböztetés tilalmának alkalmazására az Alkotmánybíróság 3535/2021. (XII. 22.) AB határozatában foglaltak irányadóak. Ennek [48] bekezdése értelmében a bírónak a

jogszabályok normatartalmának értelmezése során a jogszabály konkrét tényállásra vonatkoztatásánál az Alaptörvény XV. cikk (1) és (2) bekezdésének az Alkotmánybíróság által értelmezett [47] bekezdés szerinti tartalma irányadó: vagyis a szabályozás szempontjából egymással összehasonlítható helyzetben lévő jogalanyok között a megkülönböztetésnek nem lehet tárgyilagos mérlegelés szerint észszerűtlen indoka, vagyis nem lehet önkényes.

[62] A Kúriának ezért vizsgálnia kellett azt is, hogy – a bírói függetlenséget deklaráló Alaptörvény 26. cikk (1) bekezdésével összefüggésben – az Alaptörvény XV. cikkből eredő fenti értelmezési követelményeket a jelen ügyben a Bjt. 173. § (1) (2) bekezdés, 31. § (1) bekezdés alkalmazásakor a bíróságok figyelembe vették-e.

[63] Arra helytállóan hivatkozott az alperes, hogy a Bjt. 26. § (1) bekezdés szerinti beosztás és a Bjt. 31. § (1) bekezdés szerinti kirendelés eltérő jogintézmények. A munkáltatói jogkört gyakorló törvényszéki elnök a Bjt. 31. § (1) bekezdés alapján a járásbírósról a törvényszékre történő kirendelésre is felhatalmazással rendelkezik. A perbeli esetben a felperes kirendeléssel több éven át látott el kizárólag a törvényszéken ítélkezési tevékenységet. A törvényszéki elnök a felperest mint kirendelt járásbíró magával a kirendelés tényével ideiglenesen beosztotta a törvényszékre, hiszen megváltoztatta a bíró tágabb értelemben vett (Bjt. 26.§ (1) bekezdése szerinti) beosztását, azaz az ítélkezése szervezeti szintjét. (A beosztás értelmezéséről a Kúria Mfv.I.10.491/2015/10.sz ítélete [35] bekezdésében foglalt állást.)

[64] A felülvizsgálati kérelemben írtakkal ellentétben tehát felperes esetében nem pusztán a munkavégzés helye, hanem a beosztása szintje változott egy-egy évre a kirendeléssel. A 173. §-a alapján a beosztási pótlék az ítélkezés szervezeti szintjéhez sávosan igazodik. Az alperes nem vitatta, hogy a felperes bár ugyanazt az ítélkezési tevékenységet látta el a törvényszéken a kirendelések ideje alatt, mint az oda határozatlan időre beosztott törvényszéki bírók (tehát velük egyenértékű munkát végzett), velük ellentétben mégsem fizetett részére 40%-os beosztási pótlékot. Az alperes ennek indokaként nem tudott tárgyilagos mérlegelés szerinti ésszerű indokot megjelölni, nem tudta bizonyítani, hogy ez a különbségtétel az Mt. 12. § szerinti a munka vagy a munkakörülmények természete alapján indokolt, tényleges és meghatározó szakmai feltételre alapított, jogszerű célt követő és azzal arányos megkülönböztetésnek minősült. Ezért a magasabb ítélkezési szintre történő kirendelés idejére, kizárólag a felsőbb bírósági szinthez tartozó ítélkezési feladatokat ellátó bíró a perbeli esetben jogosult volt az eredeti beosztásra és a magasabb bírói beosztásra irányadó pótlék különbözetére a beosztási szintnek megfelelően ténylegesen ellátott feladatokra tekintettel (Bjt. 35. § (4) bekezdés).

[65] A jogerős ítélet megállapítását arról, miszerint az Mt. 12. §-ában foglalt „egyenlő munkáért egyenlő bér” elvét megsértette alperes, amikor a felperesnek a peresített kirendelési időszakban nem fizetett azonos munkáért (törvényszéken ítélkezés) azonos bért (beosztási pótlékot), mint amit a törvényszékre határozatlan időre beosztott bírók kaptak, az alperes tehát a kimentésre vonatkozó érvelésével sikeresen nem tudta támadni.

[66] A jogerős ítélet a felülvizsgálati kérelemben megjelölt okok miatt nem volt jogszabálysértő, ezért azt a Kúria Pp. 424. § (1) bekezdése alapján hatályában fenntartotta, a Pp. 424. § (3a) bekezdés alkalmazására nem került sor.

[67] A peresztes alperest a Pp. 83. § (1) bekezdése alapján kötelezte – figyelemmel a 17/2024. (XII. 9.) IM rendelet 3. § (1) (4) bekezdése alapján – a felperes felülvizsgálati eljárási költségének a megfizetésére.

[68] A peresztes alperes az illetékekről szóló 1990. évi XCIII. törvény (továbbiakban: Itv.) 5. § (1) bekezdés c) pontja értelmében személyes illetékmentes, ezért a felülvizsgálati eljárási illetéket az állam viseli.

[69] A Kúria a felülvizsgálati kérelmet tárgyaláson kívül bírálta el a Pp. 405. § (1) bekezdése alapján alkalmazandó Pp. 376. § (1) bekezdése szerint.

[70] Az ítélet ellen a Pp.407. § (1) bekezdés d) pontja értelmében nincs helye felülvizsgálatnak.

A döntés elvi tartalma

A Bjt. 173. §-a értelmében a beosztási pótlék mértéke a bírósági szervezeti szinten ellátott ítélkezési tevékenység szerint meghatározott. A perbeli esetben a törvényszékre történő kirendelése idejére a teljes mértékben itt ítélkező járásbíró a törvényszéki bírónak járó beosztási pótlékre jogosult volt az egyenlő bánásmód követelményének megsértése miatt.

Budapest, 2026. június 16.

Dr. Hajdu Edit s.k. a tanács elnöke, Dr. Mészárosné dr. Szabó Zsuzsanna s.k. előadó bíró, Dr. Darákné dr. Nagy Szilvia s.k. bíró, Dr. Osztoivits András s.k. bíró, Dr. Örkényi László s.k. bíró